

Выходитъ во Львовѣ ще Вторника, Четверга и Суботы (кромѣ русскихъ сант.) о 4-й год. попол. Литер. додатокъ „Библиотека наизнанку, повѣстей“ выходитъ по 2 печат. аркушъ кожного 15-го и посѣднаго для кожного мѣсяца.

Редакція, администрація и експедиція подъ Ч. 44 улицы Галицка.

Всѣ листы, посылки и рекламиація наложите пересыпать подъ адресомъ: редакція и администрація „Дѣло“ Ч. 44 ул. Галицка.

Рукописи не возвращаются толькю на попереднє застера-

женіе.

Подписано число стоять 12 кр. а. в.

Оглашения принимаются по цѣлѣ 6 кр. а. в. бѣ однов-

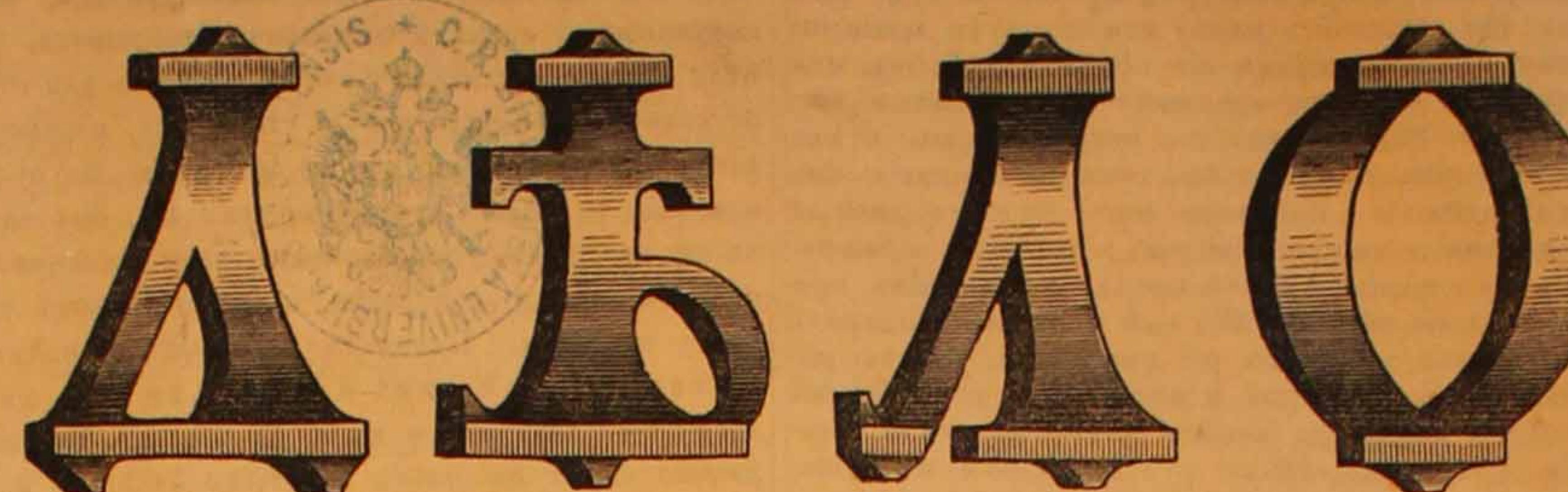
строчкамъ.

Рекламиація неопечатаній вѣльзъ отъ порта.

Предплату наложите пересыпать франко (наилучше

почтовыми пересыпками) до: Администрація часописа „Дѣло“

ул. Галицка, Ч. 44.

**Съ днемъ 1 (13) цвѣтня розпо-
чався другій кварталь сего рочного вы-
давництва „Дѣло“ и „Библиотеки наизн.
повѣстей“. Просимо о надсыпанье даль-
шої предплаты и о скорѣ выработаніе за-
дѣлостей.**

Ново-приступающій предплатники на „Библ.
наизн. пов.“ достанутъ за доплатою 1 зр. а. в.
початокъ (12 аркушъ) повѣсти М. Гокая „Зо-
лотый Чоловѣкъ“.

На досвѣткахъ нової ери.

I.

Кѣлька раздѣль уже, въ статіяхъ про-
становище Поляківъ въ Австрії, якъ такожъ
въ статіяхъ „Io-triumph!“ вказували мы зъ
рожніхъ боковъ на важній и цѣкавій факти,
знаменуючій певній зворотъ въ политицѣ ев-
ропейской, а рѣвновѣжно съ тымъ и въ поли-
тицѣ австрійской якъ вицѣній такъ и вну-
трѣнній. Трицѣсарскій союзъ, котрого вузли
съ кождымъ днемъ сильнѣше затягаються, и
котрого впливъ чимъ разъ дальне залягаються,
повставъ на основахъ попередъ всего кон-
сервативныхъ, подекуды наївѣтъ реакційныхъ
(дружна боротьба съ межинародными соціально-
революційными змаганіями, поворотъ бѣль воль-
нодумного либерализму до релігійности и дер-
жавної централізації), а неменше того въ
цѣлі удержанія европейскаго спокою, т. е.
кажучи яснѣше, въ цѣлі зашахованія и
запамовленія могучого потока республиканизму
середъ народностей романськихъ. Всѣ ті
сили, котрій въ континентальныхъ державахъ
европейскихъ бѣль вѣківъ граютъ пайважнѣйшии
роль, отже: династіи и интересы династич-
ній, державный авторитетъ въ дѣлахъ рели-
гії, науки и житія економічного, — всѣ они
єднаются и берутся за руки въ нововздигнен-
ній трицѣсарскому союзу, щобъ изъ себе
вытворити тверду и могучу опору, той кон-
сервативный грунтъ, на котрому могли бы
звѣльна, не кваплячись, выростати мирній
квѣтки легального поступу.

Історія XIX вѣку тяжитъ уже одинъ
подобный союзъ, на скрѣзъ проникненій кон-
сервативными засадами; се бувъ т. зв. „Свя-
тый союзъ“ по скіненю Наполеона I., здви-
гненій найбѣльшимъ доктринеромъ у кермы
державної, Меттерніхомъ. Але-же исторія тя-
житъ такожъ велике фіяско, якъ потерпѣвъ
той союзъ, — а особливо Австрія повинна-
бы добре тяжитъ тѣ безчисленій шкоды, які
напівѣтъ вицѣ и на внутрь Меттерні-
ховскій доктринизмъ консервативный. Но коли
прочи союзни державы, не отпекуючись кон-
сервативныхъ засадъ и гнетути кожда у себѣ
дома всяки зароды свободного духа, дѣлані-
рѣвночасно дуже добре о свои вицѣній инте-
ресы, Меттерніхъ пустивъ чисто на без-
платного проповѣдника консерватизму, не ба-
чучи, якъ за его проповѣдями Австрія чимъ
разъ больше тратила и на позвѣ и на кре-
дитѣ, якъ хитрі сусѣди доокола забирали
територіи, зискували впливы, организували
силу, — якъ австрійскій финансъ розстроюва-
лисъ и доходили до банкротства и якъ бѣль
покривкою глухого консерватизму росли чимъ
разъ буйнѣше сѣмена революції.

Історія первого консервативного „Свя-
того союза“ повинна-бы служити постѣйною
наукою для тепершніхъ політиківъ, аранжу-
ючихъ на ново стару и кѣлька раздѣль уже
переграну симфонію. Але звѣстна рѣчъ, мы не
можемо претенсіи давати имъ якъ небудь вска-
зывки, але стрѣбуюмо пригляднутисъ найно-
вѣшому консервативному союзови зъ сво-
го власного становища, стрѣбуюмо посмо-
трити, чи и о кѣлько бѣль може вплинути
на нашій рускій обставини, т. е. чи и о кѣлько
бѣль може вплинути на змѣну въ угрупованію
супольныхъ и політичныхъ силъ въ Австрії
и яка при еVENTUALNІЙ змѣнѣ може ждати
насѧ доли.

Правда то, що Русини въ Австрії поки-
що становлять ще такт малу політичну силу,
що съ нею на разѣ ледви чи котрій числится;
то певно, що головній нашій противники и
найблизій братя — Поляки именно най-
менше съ нами числяться. Але-же не
забуваймо, що ново здвигненій консерватив-
ний союзъ уже по свой природѣ буде по
всѣхъ краяхъ шукати именно елементовъ раг-
excellence консервативныхъ, буде старатися
скрѣпляти и зблышати ихъ яко свою при-
родну опору. А Русини — одинокій майже
народъ зложеній, якъ о нації съ погордою
выражаются братя наші, з chлоровъ і роровъ,
т. е. именно зъ такихъ по своїй природѣ кон-
сервативныхъ елементовъ. Хочь и якъ невелика
може бути ихъ сила на політичній аренѣ,
але-же не забуваймо, що середъ боротьби мо-
гучихъ партій и напрямовъ неразъ и маленька
сила може одній або другій сторонѣ дати
перевагу. Що Поляки такъ бѣль давна, систе-
матично оклеветують насъ передъ централь-
нимъ правителіствомъ якъ бунтівниківъ, зра-
дниківъ державы, гайдамаковъ, соціалистовъ и
червонихъ революціонеровъ, не можучи въ
доказъ того подати нѣякихъ виднихъ фактівъ,
се має свое жерело именно въ тѣмъ ихъ
страху передъ консервативною силою руского
елемента, котрый бѣль давна, мовь мыновий
камінь прицепленій до нѣгъ линвоскока, пущ-
тає и спиняє ихъ власній революційній та се-
паратистичній salto mortale. Поляки инстинк-
товою тривогою чуютъ ще бѣль 1848 року,
що той фатальний камінь може колись ста-
ти „главою угла“ зовсѣмъ нового будынку, и
для того радѣ-бы закинути его якъ найдаль-
ше въ кутъ, прикидати грязею насмѣховъ и
клевети, щобъ нѣкто нѣколи его не дошукав-
ся. Та ба, veniet illa dies, — и кто знає, чи
не швидше, анжъ се братямъ нашимъ снится.

(Дальше буде.)

Шѣсть лѣтъ!

Зъ города.

Що въ довшомъ часѣ можна бѣльше до-
брого або злого здѣлти, якъ въ коротшомъ,
се правда не потребуюча доказовъ. Но котрій-
же честный чоловѣкъ не желавъ-бы собѣ
щобъ добре завсѣгда а вленикомъ не дѣялося?

Сели суспольностъ має честныхъ управи-
тельївъ, то черезъ три лѣта они можуть много
гараду здѣлти, а черезъ шѣсть лѣтъ два
разы столько; но если де управителій лихій —
тамъ уже за одинъ рокъ можуть многа зла
для суспольности здѣлти, а за шѣсть лѣтъ
можуть черезъ свое газдановье громадѣ якъ
въ матеріальному, такъ и політичному та
народному взглядѣ такъ многа пошкодити, що
и за двайцять лѣтъ годѣ буде тое зло на-
правити.

Отже тепер панове правыборцѣ селянсь-
кій и маломѣщанській маєте собѣ выбрать
рады повѣтовъ, котрѣ черезъ 6 лѣтъ будуть
громадами управляти. Належить вамъ про-
тически и не легкодушно до тои орудії приступати,
але совѣтно до дѣла такъ важного
братися. Не дайте вламъ людямъ, крикунамъ,
піякамъ, жидамъ, и слугамъ вашихъ против-
никовъ надъ собою верхъ брати, але радѣтесь
честныхъ, щирыхъ и ученыхъ людей рускихъ
и кото они вамъ порадять, тѣхъ вибирати!
Зберѣтесь чимъ скорше въ повѣтовомъ мѣстѣ,
тамъ обдумайте, кого выбирати, спиште собѣ
ихъ имена на карткахъ и ті картки отдасте
при комисії. Вправдѣ противники будуть
вамъ свои картки напыкати, обѣдювати вамъ
свої ласки, дерево въ лѣсі, пасовиска, гроші,
ковбасы, и т. п. угощенія, але ви не лакомѣт-
сѧ на тое, бо за то все громады будуть
мусѣли заплатити; отже роскоши хвилька,
а нужды на 6 лѣтъ, а додо того стагнєте на себе
проклятие громади і цѣлого руского народа
на послѣдокъ и справедливѣсть Божа за таку

зраду карати васть буде. Картки можете бѣль
ніхъ брати, але до комисії ить не отдавати.

Такожъ напередъ попиште собѣ картки
съ 5 членами, котріхъ до комисії выберете;
треба, щобъ конче хочь одинъ межи ними
бути ученымъ чоловѣкомъ, бо що та комисія
рѣшить, бѣль того нема отклику!

Отже тямте собѣ, що ту иде о шѣсть
лѣтъ добра або нужди!

Отъ посла о. Ник. Сѣчинського
одержали мы для умѣщенія въ „Дѣло“ понизше
справозданье зъ его выступленія въ комитетѣ
събіятельскому для ликвидації. Мѣстимо се
справозданье на свѣдоцтво, якъ всесторонно
Русини займалися долею довжниківъ русл.
Слѣдує справозданье о. Сѣчинського:

(Конецъ.)

Фактъ загально відомий, що лихва банку
селянського руйнувалась задовженій господарства,
втишкаючи бѣль довжниківъ бѣльше, якъ за-
ставленій, якъ гипотека, грунтъ мглъ дати до-
ходу. Зъ тої точки погляду выходили ті, що
послѣдніми роками въ сїмѣ підняли кампа-
нію проти тога банку, — і цѣлій край
симпатизувавъ ще тымъ подвигомъ. Мимо го-
лосу цѣлого краю правительство не дало
споводу, щобъ статуты томъ лихварської
інституції зреїдувати и таму положити
привезеному здѣству. Множество земель
перешло при ліквідації въ чужій руки,
множество довжниківъ позбулося інвентаря
робучого на сплату рати. Покризденії зна-
дили помѣбъ хиба въ декотрьхъ судахъ, ко-
тры проіектами проволоки обтинали а провізію
на 6%, редуктували, признаючи при даныхъ
условіяхъ проценты, залеглі толькю за три по-
слѣдні роки. И рѣшеннемъ министерства по-
ставлено засаду, що банкъ може бути запоз-
ваній за лихву такъ якъ і привата особа. При
євѣтѣ тихъ замѣтнихъ фактівъ хочу при-
глянутисѧ проектови вашому.

О довжникахъ трактуетъ проектъ коротко,
а мысль въ нїмъ переведена така: съ винят-
комъ фізичній неможливості, має довжникъ за-
платити цѣлу претенсію ще тымъ улекш-
ніемъ, що капіталъ може сплатити въ ліс-
тахъ довжниківъ а раті безъ виповѣдження і
оплати за него, що за залеглі рати проценты
проводоки редуктували на 6%. Я не можу за-
довольнити тымъ улекшеніями. Сплачувати
капіталъ въ лістахъ довжниківъ позволяють
статуты банку; за невиповѣджене смѣшно
було-бѣ жадати провізію, бо банкротство саме
розвивається виповѣдженю. Редукція процентівъ
проводоки на 6% і то толькю за рати до 1 сїчня
1884 то менше, нѣкто ц. к. суды робили, здѣ-
рство, 6% проводоки бѣль капіталу і проценту,
въ ратѣ залеглого, — то бѣльше, якъ статуты
банку въ першихъ рокахъ дѣйствуvalи, а коли
показалося, що они для лихви не на руку, позволено имъ упокоїтисѧ. Ясно, що втадана
порука правна могла-бѣ мати консеквенції
толькю тога, якщо бѣль певнимъ було, що по-
жичка увѣлено засада при увѣль чинника
перестерѣгаючого інтересомъ ручителѣвъ. Належало
отже поруку, за въбовианія банку
супротивъ третихъ особъ гипотековану на у-
дѣлахъ довжниківъ, откинуту.

Зреа сумузвавши все сказане, виходить, що
комитетъ уважає за достаточне облегчити
сплату зниженемъ процента проводоки на 6%;
бѣль не зроблено для довжниківъ нїчого.
Сплата капіталу лістами довжниками застера-
женка довжникамъ арт. 45. Ворочѣмъ тає поль-
тико не такъ зновъ велика, якъ прапоръ польська
голосила. Зъ спроводдана комитету для ликви-
дації довѣдався я, що на 34.484 пожичокъ
єсть 27.851 съ первѣстю виповѣдиченіемъ ка-
питаломъ 50—250 зр., отже бѣльше якъ 1/4 ча-
стей довжниківъ дуже мало будуть мати ко-
ристи въ тога улекшенія. Не внесугъ вели-
кою користи та довжники, що ста пе, що під-
ратами залегаюти, зваживши, що, підля піану
амортизаційного въ першихъ рокахъ сплати,
дуже мало числиться на капіталѣ; отже въ су-
мы залеглого довгу має части бути виповѣ-
дена лістами, а то найдокучливѣйши та-
гарь въ тихъ залегlostяхъ, въ котрѣ і процентъ (12) і процентъ проводоки (6) має вчислити
бѣль кождї рати, въ котрїй крѣмъ капіталу і
процентъ вже вѣтється і то въ не соров-
мѣрномъ вітношено. Теоретично виїшши раку-
нокъ цѣлою сумою довжного капіталу въ ліс-
тахъ довжниківъ, продаванихъ тепер по 54 до
66 зр., то безперечно видається се улекш-
ніемъ, але почисльмъ, що значна части довжниківъ
(такі, котрї платили, но що не выплати-
лися) абсолютно не буде въ можности сплачу-
вати капіталу лістами і п. кураторъ не схоче
вмовляти въ когось, що довжникъ, маючі

Предплати на „Дѣло“ для Австрії:	для Россіи:

<

вробить интересъ, купуючи на сплату такого капитала листъ, за который треба заплатити 50 и кѣлька зл. Впрочемъ не у каждого дожника сума должного капитала подѣльна чрезъ то. Тверджене, що ликвидаторы могутъ позволити на те, щобы два, три дожники складалися на сплату своего капитала або решити его на одинъ листъ заставный, выглядає бѣльше якъ на наивнѣсть въ пункту реальнї критики.

Въ предложеніи проектъ нема згадки о томъ, що пѣсѧ арт. 45 допущена сплата по-жичокъ, заличокъ, провизій и аниуетовъ въ запавшихъ купонахъ дѣлъ листовъ дожныхъ, а тая постанова статутовъ при 50% вартості купоновъ дає правдиве положеніе дожникови, а певно придалась бы користно дожникови, котрого сума должного капитала чрезъ сотку недѣлми.

Въ конціи позволю собѣ увагу звернути на те, що проектъ ликвидаційный не означує на садъ обрахунку съ дожникомъ, а то ясно засадъ тымъ, що рахувається съ дожникомъ менше бѣльше пѣсѧ тыхъ самихъ засадъ, якъ то робили колись шинкаръ-лихваръ. На спо-бѣ обрахування кладу велику вагу и не хочу вибору того лишати довольности чи ласкѣ по-ликвидаторовъ. Я собѣ пригадую, що въ Хоростково кѣлька лѣтъ тому судія слѣдчій кѣльканайць лихваръ за такій рахунокъ пѣдъ ескортю до Тернополя доставивъ.

Найкористнѣйшии для дожниковъ бувъ бы той спо-бѣ обрахування, щобъ реальну вар-тость пожички взяти за пѣстиву, почислити до того по 6 дѣлъ ста за лѣта уплившій а-бѣ тої сумы оттягнути суму въ уплаченыхъ рать-въ вилюченіемъ премії асекураціонної; рѣжници дала-бѣ решту довгу, въ котрого решту капитала дожникъ мѣгъ-бы заплатити листами дожными. Той спо-бѣ обчислювання бувъ бы найпростѣйшии и найсправедливѣйшии и духо-ви установи противъ лихви найбѣднѣйшии. Одно, що єму можна-бы закинути, то увага, що пѣльстъ интересу ликвидаційного пѣсѧ про-ектованого вашого плану була-бѣ захитана. Кто бѣльше заплатити, задоволичивъ-бы тымъ, що вже цѣлкомъ съ банкомъ розвязаний.

Другий спо-бѣ обчислювання довгу такій: бѣль остатной заплаченой раты взяти пѣстива-чу решту довгу за пѣстиву и почислити за убѣглій а-бѣ остатной заплаченой раты лѣта по 6 дѣлъ ста съ вилюченіемъ всякихъ про-тѣвъ проволоки по день сплаты цѣлого довгу. Той спо-бѣ принесъ-бы польгу особенну тымъ, котрый залигають съ ратами. Розумѣв-ся, що и при томъ спо-бѣ капиталь до спла-ченія въ листахъ.

Третій спо-бѣ обчислювання довгу такій: при валегальнихъ ратахъ числити кожуд рату; до кождої дочислити 6% проволоки по 1 сѣ-ченіи 1884 и суму ту дочислити до пѣстива-чи решти довгу передъ першою заплашкою ратою; та сума давала-бѣ довгу валегаль, а-бѣ котрого буде числити по 12% провизії а-виглядно 8%, і 10% а-виглядно 9% проволоки дѣлъ сѣ-ченіи 1884. Той спо-бѣ пріймає вашъ проектъ ликвидаційный, о кѣлько въ 2 уступу арт. II, можу дорозумѣтися. Съ цѣлою кате-горичною тверджею, що се дѣйтє консер-вованіе лихви съ кривдаюкою школою дожниковъ. Жадентъ ц. к. судъ не вложить на дожника такого тягару и если-бы мѣсяць передъ банкротствомъ бувъ признавъ кто довги вѣхъ дожниковъ до сплачування, въ найкоротшому термінѣ, була-бѣ дирекція не поважилася ему такого рахунку предложить.

Я высказавъ панамъ свої поглядъ и за-значивъ засады, а-бѣ котрьхъ отстутити не можу. Що панове закиды мною поднесеній вѣбуть, а сумнѣви розяснете, — тогдь рѣ-шивъ-бы я дальше участь въ акції брати; въ противнѣмъ случаю уважавъ-бы я своимъ обовязкомъ въ комитету виступити.

Въ отвореной дискусії першого вечера промовляло сѣмохъ членовъ комитету. Загальна аргументація п. Мархвицкого не була въ силѣ поднесенныхъ мною закидовъ ослабити; покликавъ-ся на рахунокъ пѣсѧ за бараского не розвязувало квєстії, а только єи виминало. Найнефортунѣйше вражене арибла бесѣда п. Горецкого, котрый выразно сказавъ: „ручу, що коти мало-бы вже прити ажъ до злічите-вки грунту хлопа, тогдь комитетъ скаже вѣто и не дастъ „новкови костей ковы“. Одинъ п. посоль Струшкевичъ заявивъ, що съ засадами моими вѣвнѣ годиться, хотій декотрій цифри мною наведеній суть въ повышеннѣ оператѣ-кuratorії докладнѣйше и точнѣйше постявленія. Зъ промовы гр. Артура Потоцкого и Мен-цѣнскаго здавалося, що та панове дѣйтє интересуются долею дожниковъ и уважаютъ проектъ комитету за єдиний можливий въ даныхъ уловіяхъ спо-бѣ ратованія хочь въ части дожниковъ. Для спѣненіи поры отло-женю дальшу дебату на вѣсѣданнѣ другого дня.

Прийшовши другого дня на та вѣсѣдан-нѣ и переконавшись, що становиско, въ яко-втігнути комитетъ п. кураторъ съ фінансо-вими дорадниками и юридичними помочниками, цѣлкомъ противнѣ тому, якъ менѣ мои засады и мѣй обовязокъ посольскій велять за-вати, поставить въ категоричне внесеніе по-правки до арт. II проекту ликвидаційного. При-тому заявивъ я, що бѣль принятіи таї поправки зависїть буде, чи маю лишитися въ комите-тѣ, и що въ разѣ принятія поправки референтъ гр. Артуръ Потоцкій має загальний зборъ о томъ повѣдомити. Наводжу дословный текстъ

поправки: „При сплатахъ принятую буде заса-да, що дожникъ банку має звернути пожичку ему увѣрену вразъ съ провизією 6 дѣлъ сѧ, числячи бѣль днія отримання таї пожички ажъ до днія сплати єи, съ потрученiemъ всѣхъ квотъ якъ на капиталъ, такъ на провизію вже уплаченихъ. Капиталь може бути сплаченый листами дожними al ragi а провизія запавши-ми купонами. Анѣ въ титулу процентовъ проволоки по сѣ-ченіи 1884 єи поруки солидарної не можна дожника до яко-буть уплаты по-тагати. За пѣстиву и яко доказа починеныхъ черезъ дожника виплатъ мають служити кни-ги рахунковъ банку рустикального и квита-рюшъ въ рукахъ дожниковъ пѣстиваючій, стъ пѣстиванемъ однакъ дожникамъ права ре-гресу до агентовъ и урядниківъ банку на той случай, коли-бѣ показалося, що котрый въ нихъ, побраній бѣль дожника квоты, належито не поквитувавъ.“

П. Мархвицкій заявивъ, що нѣякъ не мѣгъ-бы згодитися на яко-буть уступства бѣль для загалу дожниковъ, а предѣдатель кн. Ад. Сапѣга не пѣддавъ внесена мого пѣдъ голосованье, а только просивъ, щобъ я днія заутрѣшнього (т. є. по загальномъ зборѣ) скотѣвъ съ комитетомъ екзекутивнимъ порозумѣтися! Два разы забрать голост гр.

А. Потоцкій, намагаючи мене наклонити, щобъ я въ комитету не виствуавъ. Мимо того, що циро вѣрю въ благороднї интенціи п. Потоцкого, не мѣгъ я моихъ засадъ жертвувати анѣ отвѣчальности прійтія за акцію моимъ засад-дамъ противнї и заявити, що въ комитету вы-ступаю, желаючи ему щастя, если аможе дѣйт-но дожниковъ бѣль руини, а край бѣль наслѣд-кѡвъ не краху але лихви банкової уратувати.

М. Слѹчинський.

Переглядъ часописей.

(Широкий фільмъ Лавровско-езуїтской исто-риї. Голосы на ту тему „Czas-u“ и „Kurjera Rogalski-го“).

Оповѣдають, що на широкихъ моряхъ, за-кимъ надтигне правдива буря, на кѣлька годинъ передъ тымъ починая бентежитися вода, починая бити могуча, спѣнена філа. Такою філею передъ вихромъ ударила ѹ справа Лаврова по газетахъ польскихъ и россійскихъ, будячи всюди голосы то щирї и енергично протестуючі (якъ наведеній давнѣйше голосъ петербургскаго „Край-у“), то зновъ фарисейско дволичнї и дипломатично фал-шивї, якъ голосъ краковскаго „Czas-u“, котримъ хочемо розпочати нынѣшній нашъ переглядъ. Въ ч. 89 краковскаго органу зъ д. 17 цѣлтня пише львовскій (§§) кореспондентъ о той справѣ слѣ-дуючими словами:

„Въ кругахъ рускихъ — „молодыхъ“ и „старыхъ“ зновъ запанувавъ незвичайныхъ раз-мѣрѣвъ рухъ агитаційний. Ставропігія ви-сылає депутацію съ меморіаломъ до цѣсаря и министер-ства, часописи рускій накликаютъ проводирѣвъ до скликання вѣча, на котрому-бы выбрати другу де-путацію съ другимъ меморіаломъ, и т. д. А все-те ви-кликаль нерозважно (!) одинъ зъ органівъ польскихъ (немила „Czas-ovi“, „Nowa Reforma“) донесеніемъ, що заносится на дальше впровадже-ніе Езуїтівъ до монастырівъ василіанськихъ, а именно до монастыря Лавровскаго. Не поможе вже теперъ анѣ модифікованье, анѣ откликуванье таї нерозважно и безпѣстивно (!) циненої вѣдомости, бо круги рускій не слухають успокоенія, а за то ненастанино цитують польську прасу, яко жерело клясичного свѣдка супротивъ Езуїтівъ. Всякі проби порозумѣння съ Русинами дуже труднї, але за то въ той однай тоцѣ — въ о-суджуваню реформы монастырівъ василіанськихъ черезъ Езуїтівъ — наші редакціи либеральнї и редакції рускій наші либералы и рускій проводирѣвъ идуть рука обѣ руку по братерски“.

Лишь-ть на боцѣ злобный „Seitenhieb“ кра-ківскаго органу на польскихъ либераловъ, котрьхъ той думає дуже зганьбити, кидаючи ихъ на одну дошку съ рускими проводирѣвами, — а по-глиамо только въ шегитум твердженъ кореспондента „Czas-u“ о обходачай наць такъ живо справѣ. По его думцѣ вина „Nowej Reformy“ въ томъ лежить, що „нерозважно“ ви-кликала цѣлтый рухъ своимъ донесеніемъ. Правда, о кѣлька стро-чокъ дальше кореспондентъ нагадується, що се ще трохи мало и може кинути зле свѣтло на него самого и на цѣлу партію „Czas-u“; бо твердчи, що „Nowa Reforma“ нерозважно, передвачасно зрадила секретнї намѣбрь куріи римської, часописи краковска могла-бы тымъ самимъ стягнути на себе немиле пѣдозрѣніе, що она и си партія ба-жають украдкомъ, тайкомъ, несподѣвано, по зло-дѣлску пѣдойти Русиновъ, черезъ інѣй обдарувати насъ Езуїтамъ, а на другій день, коли въ Русини, пробудивши, пѣдняли крикъ, окажати такъ якъ сказали по передачи Езуїтамъ Доброму:

„Сталося, справа рѣшена и затвердженна, — та-перь уже жадентъ крикъ не поможетъ“. Львовскій кореспондентъ „Czas-u“ чує, що таке пѣдозрѣніе

впадло-бѣ на него, и щобъ замаскуватися, бѣль спусвається до справѣ безпѣстивого твердженя, що цѣла справа ви-кликана була нерозважно для того, що єсть безпѣстивно пѣстиво. Значитъ, кореспон-дентъ §§ вѣрить, що все таї неправда, що руска агитація то только пустый крикъ? Нѣ, бѣль самъ въ то не вѣрить, бо обставлю свое категоричне dementi такими оговорками, котрѣ отнимаютъ ему всяку вартостъ. Попередъ всего бѣль твердить, що теперъ уже годъ откликати або змо-дифікувати разъ кинену вѣсть. Се твер-джене варто виписати золотими буквами и о-правити въ рамки, яко свого рода перлу фар-ситета. Для чого годъ? Кажду неправдиву вѣсть можна откликати. Ба, коли-жъ бо ту не йде о цѣлковите откликань, а только о „змодифікова-нї“ т. є. о замасковань, або якъ дальше говориться, єдино только о „успокоеніе круга въ рускихъ“. То правда, що ти круги рускій не суть уже такъ наивнї, щобъ дали успокоитися масними словами. А що тверджене кореспондента §§ о безпѣстивності звѣстокъ „Now. Reform-ї“ и цѣлого руху руского есть само нѣчимъ бѣль, якъ только безпѣстивно „успокоюючо“ фразою, се доказують єго власнї жалї на непри-хильності польскихъ либераловъ до езуїтской реформы Василіанъ. Значитъ, реформа та есть, перепроваджується и буде дальше перепроваджува-ти; значиться, езуїтскї ви-хованцї позаєдуть въ нашихъ монастыріяхъ, — а чимъ будуть рѣжнитися ви-хованцї бѣль учительѣвъ? Але сего не досить. Рускї газеты и „русскї круги“ були-бѣ дуже легкомыснї, коли-бѣ розпочали цѣлій рухъ и цѣлу агитацію єдино только на пѣстивѣ одної звѣстки въ „Now. Reform-ї“. Часопись та потвердила только те, що Русинамъ впередъ уже зъ автентичнїшихъ жерель було вѣдоме. И пѣ-слia тої звѣстки Русини мали способність вгла-нути близше въ фактичнї стань сеї справи, — такъ що руска агитація ведесь зовсѣмъ не „de lana carpina“, якъ-бы се радъ вмовити въ кого-сь львовскій кореспондентъ „Czas-u“.

Але для чого-жъ той „добре поинформова-нї“ кореспондентъ раптомъ пускається на такі мытарства, доходити до очевидної брехнї и пе-рекрученя фактівъ? На та отповѣдає намъ друга частъ єго кореспонденції, не менше цѣкава бѣль першої, котру мы отсе наводимо: „Мало ти зна-чать пѣдбюроючі отати рускихъ газетъ, мало значать навѣгть ти депутацію съ меморіалами, котрї пѣдуть до Вѣднія (кореспондентъ знає, що на дармо, „bo grecz cala ja udecydowana!“), — але гадка скликаня нового руского вѣча вимагає застновлення. Кожде таке вѣче громадигъ у Льво-вѣ селянъ, котрьхъ почины рускї спроваджують зъ р旣жнїхъ сторонъ краю. Все зъ початку от-бувається прилично, съ богослуженьемъ и т. д., — але коли збѣдуются въ „Народній Домѣ“ на за-гальне засѣданнѣ, то пропаганда нелюбови и не-нависти до всего, що польске, переходить всяку мѣру. На послѣдній вѣчъ н. пр. одинъ бесѣдникъ говоривъ нечуваній рѣчи о марнотратствѣ ви-дѣлу краевого (чому нечуваній, коли сперти на власнїхъ тога ви-дѣлу краевого рахункахъ?), котрый нѣбѣ-то ви-кликає кровавий грбъ сельского народа на р旣жнїй прибаги. Нѣкто очевидно не перечивъ тому бесѣдникамъ, нѣкто не умівся за сїмомъ и ви-дѣломъ краевимъ; всѣ слухачѣ въ селанчахъ розѣхалися по селахъ і певно роз-повѣдали опоєдя суїдамъ, якъ то страшно ви-глѧдає „польска господарка“. Єсть се пропаганда безпereчно далеко ефективнїша, нѣкъ всяке освѣчуванье умѣть селянськихъ при помочи кни-жокъ и газетъ людовихъ. Коли затымъ розѣдай-ся по селахъ вѣдомѣсть, що на потреби краевї має бути додатокъ пѣднесеній, або що на покрытие недобору треба затягнути пожичку, то вже опо-сяє навѣгть безъ дальнѣго пѣдбюровання зъ боку рускї праси селянє самї будуть бачити въ томъ новий доказъ легкомыснаго шафованя грошемъ народнимъ черезъ „польскї сїмы“. Коли отже нове вѣче руске отбудеся, то при его помочи може загнѣдитися въ умахъ селянськихъ упе-реджень, що на правду Поляки хотять згладити церкви и златинизувати Русиновъ. Що на то порадити? Не треба було ви-кликувати того о-пира вѣчевого (Слухайте, рускї люде! Ваше вѣче, ваші легальнї змаганя панъ §§ называє о-пиромъ!) Терпеть рада на то трудна, бо заразъ можна спѣткati съ утертою фразою, що се єсть денунціація (а оно нѣбѣ не єсть?) Але рѣчи се справѣ небезпечнї (оси и маєт!), то-жъ треба сигнализувати небезпечніство, хочь бы только на то, щобъ органи польскї на будуще не ро-били неосторожно такої прислуги рускимъ агі-таторамъ“.

Значитъ, ось що пугає нашихъ панівъ — вѣче руске! Масове движеніе Русиновъ! Той „опиръ“, котрому они, по нещирості своїй, не

сміють заглянути въ очі. Думаемо, що звѣстка, Русини доложать всѣхъ силъ, щобъ зам-дичи аї на хвилю зъ груту легальнїші спра-грунту нашихъ найсвятѣйшихъ спра-грунту нашихъ, доочне показуть панамъ Полякамъ и глубину нашого народного движенія. Католицкій „Kurjeg Rogalski“ займається справою Лаврова. Въ ч. 88 зуєся съ „Дѣломъ“ на тему: Де под-жавора Василіане? „Дѣло“ пише —

ПЕРЕГЛІДЪ ПОЛІТИЧНИЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(Ферії великої ради державної) кончатся завтра с. е. 25 н. о. цвіття. На днівнімъ порядку першого засідання стоять численні справи менши ваги, а межи якими вирожжають досягнені хиба спровадань правничої комісії о внесенню дра Томашука въ справѣ автентичної інтерпретації § 28 закона прасового. Комісія предкладає именно, таку стилізацію сего параграфа, полья которой буде дозволена і свободна отъ всякої отвітальноти върні репродукція хочь-бы експертівъ розіпра въ парламентарнихъ. — Межи предложеній правительства буде проектъ закона о викупній жалізницѣ архіка Альбрехта.

(Знесеніе влагарника въ Боснії і Герцеговинѣ). Полья донесеніе „Fremdenblatt-a“ оголошено въ першій день великої санкції цѣсарській патентъ, которымъ знесено данину для віходної церкви, звѣстну підъ назвою „владикарина“ і застановлено дальше єї стягання якъ екзекуцію залегостей. Дотеперь стояли справы такъ, що исповѣдники восточної церкви кромѣ звичайнихъ податківъ, котрій они оплачували таїкъ і другій вѣроисповѣданія, мусіли поношити і окремій тягард на удержаніе епископії. Давнійша матрополити застановленій царгородоками патріархами, стягали „владикарину“ дуже беззглаждно, а позаякъ она виносилася пересобчно 45—75 кр. бѣ родини, то легко зрозуміло, якимъ тягаремъ она упала на православніхъ въ Боснії і Герцеговинѣ. Полья окупації, зачали православній жалуватися на безщадність духовныхъ властей і правительства, взвіши въ свою руку збиранье владикарини, зачали само выплачувати пенсію митрополитамъ. Хочь бѣ того часу положеніе исповѣдниківъ православної церкви о скілько получшилося, що власти правительства взглядали на обходилося съ контрибуентами, то все таки мусіли они платити 28.000 зр. на удержаніе епископії, коли анѣ католики анѣ магометане такоже данини зовсімъ не складали. Тепері въ виду прогляданої рівноправності всіхъ вѣроисповѣданій звѣстъ цѣсаря владикарину, а дотичне розпорядженіе цѣсарське, здається, прихильно приняли исповѣдники православної церкви въ Боснії і Герцеговинѣ.

(Питаніе парламентарної abstinenції) стає зновъ на днівнімъ порядку внутрішної політики долитавської. Въ Чехахъ зачинає на ново бѣтиставши сильна агітація за виступленіемъ Нѣмцівъ зъ рады державної і знаходить виразъ піменно въ ческо-нѣмецкій прасѣ. Мотиви боєвихъ окликівъ ческо-нѣмецкої журналистики, се кривдженіе нѣмецкої народності въ Чехахъ, прічъ розвязання празковъ шалати торговельної представленії безпосередною причиною аботиненції. Органы ческо-нѣмецкої журналистики звертають тепері головно противъ дра Гербста, котрій, якъ звѣстно досі найенергічнійше виступавъ противъ abstinenції, і дають ему соворщеніе вогутъ недовѣрія; і вже тепері визываються голоси, що при найближшихъ виборахъ не вибирати его посломъ до рады державної. Зовсімъ інакше глядять на туго справу праса вѣденська. Съ малми лиши виміками критикує она шовинізмъ нѣмецко-ческихъ агіаторівъ въ выражавшій переконаніе, що нѣмецке населеніе не послухає ихъ, но пойде за голосомъ здорової розуму.

(Згромадженіе роботниківъ) въ Праздѣ, въ котрому прияли участь такоже послы дрѣ Грегрѣ и Тильшеръ, рѣшило одноголосно вислати до ради державної петицію, въ котрой жадає, щоби робота, такъ якъ се проектує гр. Белькреди, тревала 10 годинъ на день. Кромѣ сен петиції має бути внесена въ такоже самомъ дусѣ петиція та-жѣ роботниківъ, занятихъ въ мільнахъ.

(Желанія Дальматинцівъ). Читателямъ нашімъ звѣстій головній точки пропамятного письма Дальматинцівъ, висланого до гр. Таффе. Полья інформації газети Narodni Listy, намѣстникъ Дальматії бар. Івановичъ має обѣція дальматинськимъ посламъ іменно наслідкомъ виразного препорученія гр. Таффе, що ихъ желанія, котрій они поднесли въ своїмъ меморіалѣ, сповниться. Разомъ съ вводженемъ сербско-хорватської мови въ урядахъ зайдаєтъ такоже зміни особъ такъ въ адміністрації краївїй якъ і въ президії суду краєвого, а передовсімъ усуненій буде референтъ школиний въ намѣстництвѣ гр. Лятурѣ і директоръ пошти Біннінгеръ, а президентъ сойму Войновичъ буде іменованій конзулемъ въ Венеції. Соймъ дальматинській збереся імовірно коло 15 червня.

(Соймъ угорський) розпочавъ вже дні 21 і. о. марта свої засіданія. На днівнімъ порядку стояла розправа спеціальної нади проектомъ закону промислового. Интересне було голосованье нади внесеньємъ пос. Іранії, котрый жадає бѣть правительства закона о білоочину недѣльномъ. Міністеръ торговлї Сечений, говоривъ противъ внесенія, но мимо того бѣльшої палати его принялъ, прічъ Тисса і міністеръ справедливості Павлѣръ голосували противъ свою това-ришеви. Оттакъ отповѣдавъ Тисса на інтерпелляцію, внесену гр. Апоніємъ і Фалькомъ передъ співами въ справѣ звѣстного конфлікту торгового межи Австрією і Угорщиною. Гр. Алоній прия-нявъ отповѣдь Тисса, котрый заявивъ, що намѣстникъ Австрії взявъ назадъ свое розпорядженіе, съ вдоволеніемъ до вѣдомости заявивъ, що „смѣмъ разомъ слова правительства отповѣдали дѣламъ“. О побѣдѣ угорского правительства нема ту бесѣди, бо оно боронило лиши своїхъ правъ, а бѣсѣдникъ выражавъ пересвѣдченіе,

що сей хвилевий конфліктъ не змінить прі-зинъ отношенія межи обома половинами державы. На се отповѣдь Тисса, що бѣ не згадувавъ анѣ о побѣдѣ анѣ о програйбѣ, а „наколи може бути бесѣда о моральному признаннію, то оно належить австрійському правительству, котре беручи на-задъ свое розпорядженіе — отнеодо побѣди надъ самимъ собою“. Бѣльше іронія годѣ і подумати.

ЗАГРАНІЦЯ.

(До загальній ситуації). Свята велико-дній заробно важній для цѣлого світу христіан-скогого і заробно съ величими торжествомъ свят-ковани по всіхъ земляхъ христіанськихъ вже проминули; весна скорімъ крокомъ поступає на передъ, а нова животворяща сила оживляє цѣлу природу. Дивлячись, якъ все въ природѣ бѣго-вляється, якъ все будиться до нового житя, мимо волѣ і чоловікъ чує въ собѣ ту силу, і съ кождою весною сподвигається для себе якоюсь змінъ, якогось поліпшення. А якъ отъ поодинокими чоловікъмъ, такъ такоже дѣєся і съ цѣлими на-родами; кожда майже весна приносить имъ новій, додає новихъ силъ а аппарати политичній і парламентарній працюють съ подвоєнимъ напру-женіемъ. И сего року бѣть самого початку съ не-малою силою працювали тѣ аппарати, а найго-ловійшимъ результатомъ сеї циції було, що Європа по крайній мѣрѣ на сей рокъ безпечніє передъ вѣйною. Тымъ бѣльшу увагу звернули поодинокій держави на свой внутрішній устрій, на внутрішній обставини, позаякъ показалося, що тутъ грозить може ще бѣльше небезпеченіство, якъ якъ небудь вѣйна съ осудомъ. Въ сѣмъ отже напрямъ працювали парламенти въ пооди-нокихъ державахъ съ цѣлою силою і лиши на короткій часъ, на часъ звѧть великодніхъ, перервали свою роботу, щоби ихъ по святахъ роз- почати съ новою силою. Въ Нѣмеччинѣ і Пру-сахъ, въ Англії, Франції і Італії зберугто въ оніхъ дніяхъ парламенти і розпочнули знову свою роботу, а закімъ прідесе намъ записувати побѣди і поражки поодинокихъ сторонництвъ і партій, приглянемося, хоче коротенько теперішньому положенію державъ європейськихъ. Куда не глянемо окомъ, всюди видимо змаганься соціаль-но-революційного елементу съ робжими его бѣ-тніями, а въ мѣру того, якъ сей елементъ зблі-шався, змагається такоже і противна ему сила, — виступає реакція, хоче і не въ такій силѣ якъ могла бути давнійше виступити. Се есть перша і загальна прикмета теперішнього положенія май-же въ всіхъ державахъ європейськихъ. Рівно-часно стараються правительства майже въ всіхъ державахъ зарадити зому поліпшеннемъ умовъ економічнихъ і се есть друга загальна прикмета. Всї наші справы уступають передъ сами на другій плянъ. Але перейдемо до поодинокихъ державъ. Найбільшу увагу стягає тепері на себе Англія, такъ задля свого внутрішнього положенія, якъ і ще бѣльше, задля своєї політики і положенія въ Єгиптѣ. Коли въ Єгиптѣ ви по-ложеніе сталося майже безвыходне, въ внутрії ви запанували невдоволеніе і неспокой, а рухъ ір-ландійській чимъ разъ смільшіє підносить голову і не має способу щоби его втихоміріти. Всему тому виновата нерѣшість англійського кабінету. Замѣсть бѣти разу виступи съ цѣлою оилю въ Єгиптѣ, англійський кабінетъ досі не постановивъ ще нѣчого певного і довѣрѣ до того, що не толькоже новага Англії і її войска въ Суданѣ стратила все значеніе, але судьба Гордона, а съ нимъ і судьба Харгума і Берберу, видається ще на волоску. Вже розходиться перший вѣщуни катастрофи. Залога мѣста Шенди мусіла втѣкати а въ дорозѣ, здається, постигла єї катастрофа, бо досі не має нѣчої звѣстки і не знає чи погиблла на рѣцѣ, чи дostaлася въ руки ворохобниківъ, котрій вже цѣлій Берберъ замили. Хартумъ вже такъ обадженій, що Гордонови не поз-стане нѣчого бѣльше, якъ лиши силою перебратися і втѣкати черезъ центральну Африку, куди при недостачі вояска і провіяту ледве чи зможе переправитися. Ба, Англія грозить навѣть въ Індії небезпеченіство бѣть ворохобниківъ. Індійська поліція переловила цѣлі паки прокламації Магдія, висланій туди до магометанського населенія, і дуже легко може бути, що при першій значній побѣдѣ Магдія і въ Індії повста-нутуть магометане. Англія якъ може таїкъ укрывати свое прикмете положеніе въ Єгиптѣ; все ще удержує вѣсти, що Гордонови не грозить жадне небезпеченіство і що Хартумъ може ще довго віддергати осаду, бо запровідтований на пять місяцівъ. Тымъ часомъ завзыває Гордону бога-тьхъ Англіянтъ до складу, за котру Портг рѣ-шилась-бы вислати кольканайціть таїсочь низ-мбѣвъ для заведенія ладу въ Берберѣ і Суданѣ. Коли таке дѣєся въ Єгиптѣ, въ самой Англії підносяться Фенініе і Парнеліти чимъ разъ смільшіє голову. Численній арештованій динамітар-дovъ въ робжихъ сторонахъ Англії доказують, що мимо межинародної поліції рухъ сеї не ослабає, а въ найновішіхъ часахъ секретарь „Фенінійського братства“ видає „манифестъ до всіхъ Ірландівъ“, въ котрому не толькоже слав-люстивість Фенінія, що уміють вести вѣйну средствами науки але обѣцює, що професоръ Мерцерофъ стане въ найближшому часі розъїжджати по краю, щоби поучати Феніній въ новомъ спо-собѣ веденія вѣйни і подати имъ новій „средстви цивілізації“. Якъ Фенініе силою динаміту, такъ знову Парнеліти на правній дорозѣ черезъ ви-боры і парламентъ хотять добитио свого права. Они постановили збирати гроші, щоби мати ка-питаль для піддержування агітації при виборахъ, і выплачуванія пенсію посламъ свого сторонниц-

тва, щоби тимъ способомъ позыскати кандидатівъ зъ найбільшою класю. Новий законъ о виборахъ толькоже при помочі Парнелітів мігъ удержати досі въ парламентѣ і єсть падѣя, що бѣть перейде мимо сильної опозиції. Особливо остро виступає противъ него Норткоте доказуючи, що найнишія класи черезъ сеї законъ станове сильнимъ орудіемъ въ рукахъ людей правительству і державѣ противніхъ. До загального розстрою въ Англії бракує ще лишь розвязанье парламенту, що здається, такожъ въ короткій часъ наступить. Для доповнення загальнога образу треба ще додати, що такъ въ Азії зъ сторони Россії якъ і на Мадагаскарѣ дознає англійська політика поражки.

Лѣпше якъ въ Англії стоять дѣла въ Франції. Республіка Французскастоить нині значно сильніє і починає вже вироблювати собѣ значеніе і повагу такъ въ краю якъ і поза нимъ. Щасливе закінченіе кампанії въ Тонкінѣ піднесло не толькоже повагу Франції на далекій вѣт въ Азії, але і скріпило єї духа і виробило єї довѣрье въ краю. Енергичне виступуванье правительства противъ всякого рода безпорядківъ і підбурювань потрафило заразъ въ самому початку зарадити зому і забезпечити повагу права. На виїтъ отношенья Франції всіху добрий, а хочь давна вражда противъ Нѣмеччини не зможе вѣколу у Французівъ на завсігды притягнути, то все таки нині отношенья на столько уладилися, що хочь на хвильку притихла не давна ще борба підземія. Франція мусить передовсімъ залагодити домашній непокой, коли хоче бути безпечна въ своихъ змаганьяхъ пра-тизь заграницѣ. Отношенья і до іншихъ державъ суть мирні, лише що до Англії можуть прибрати грізний характеръ, наколи-б ся поспідна хотѣла обійтися протекторатомъ надъ Єгиптомъ або може наїтися і анексувала его. Такъ сама могла бы по-гіршити отношенья і до Італії, наколи бы пала якъ вже голося, хотѣвъ освѣсти въ Франції. Но се все ще справы непевній і легко да-дуга обінуми. Найважнійша справа въ Франції сама єсть нині ревізія законівъ державнихъ, і правительство приготувується до неї съ цѣлою розвагою а бесѣда, якъ Феррі державъ въ Перзії, мала безперечно на цѣлії виказати, яко хоче правительство мати ѿ ревізії. Ревізія та мусить бути обмеженою, сказавъ Феррі; мы не бажаємо ревізії черезъ конституанту, але черезъ отозву до народу. мы думаемо, що справа менше скомплікована, якъ въ загаль до-пушкають. Певно мѣрѣ конституційнихъ ре-формъ не можна переступити а наколи мы бѣльшість сенату заспокоюмо формальнимъ забезпеченьемъ і гарантіямъ — а першими условіємъ єто точне обмеженіе ревізії — то я переконаній, що кождий призначає, що задача не такъ труда до розвѣдання.

НОВИНКИ.

— Просимо нашихъ Родимцівъ зъ тихъ повѣтівъ, де отбудутся вибори до радъ повѣтowychъ, щоби справа чимъ швидше о результатахъ виборівъ до-носили. Дай толькоже Боже, щоби надходили самі отрадній вѣсти!

— Кс. Францющош Ксаверій Вѣрхжлайскій умеръ въ четвергъ вечеромъ мин. тиждня на запаленіе лег-кіхъ. Покойный родився 1803 р. Гімназію кон-чила въ Тарновѣ а теологію у Вѣдні. Зъ разу бувъ парохомъ въ Гологорахъ, а въ 1846 р. зоб-ставъ гремільнимъ крилошаниномъ і зараза-то таки року епископомъ въ Перемишлі. Въ р. 1860 освѣтъ престоломъ митрополичомъ у Львовѣ. Покойний мавъ яко митрополітъ львовъ. 100.000 зр. річного доходу, але самъ живъ дуже мѣр-ненько, бо все майже забирали его родина, котрой надто улагавъ. Родинѣ улагъ покойний ще въ першіхъ лѣтахъ епископства въ Перемишлі, коли то на єї наляганьї откликавъ клятву, кинену на тихъ, що брали посереду і безпосереду участь въ рѣзни мазурской 1846 р. (Епископъ тар-новскій той клятви не откликавъ.) Родинѣ пок-ойного ішло тутъ о его карієру. Підь частъ по-слѣдній входитъ: о. деканъ Мигуловичъ зъ Чорної, якъ предсѣдатель, а яко члены філії въ Іванівії, о. деканъ Карпакъ, о. Грушевський, о. Полянський і пп. Яр. Романчукъ, С. Бѣлозоръ і Підолякъ. Підь конецъ збору відпіванио „многа лѣта“ цѣсарю і ново-візованому вѣдлові та пісню „Щастя намъ Боже“. До тепері числитъ філія надъ 40 членівъ. Підьшише, в

— Въ большину коло Самбора згорѣла передъ овіями церкви. Огонь мавъ повстать зъ зле по-гашеныхъ свѣчокъ.

— Антисемитскій разрушъ підъ часъ сего борчныхъ католицкихъ святыи възбудилъ бувъ въ мѣстѣ Переворску за Ярославомъ. Ихъ все и всюди, такъ и тутъ причину до разрушу дали самі жиды. Первого Великодня жиды напали молодого вы- хреста и почали метати на него каміньемъ; при томъ камінь влучило въ колькохъ мѣщанъ. Роз- почалася бойка мѣжъ жидами и мѣщанами; послѣ- дній були въ меншомъ числѣ, то-же не могучи у- держати поля, уступили. На другій день по бо- гослуженю збралася громада мѣщан и селянъ; мѣжъ збранными бувъ якійсь незвичайний шо- потъ и рухъ; можна було догадуватись, що хри- стіане ждутъ на случайності отплати жидамъ за вчерашнє. Случай нагодився. Одинъ тандитникъ жидъ посудивъ якогось селянина о крадѣжѣ шап- ки и замѣтилъ отдать его въ руки справедливости, замкнувъ его въ овоймъ скелепъ и разомъ съ дру- гими жидами почавъ его немилосердно бити. Роз- люченій селянинъ кинулось на жидовъ. Жиды въ од- ній хвили позамыкали всі скелепи и поуткали за мѣсто. Христіане почали вибивати окна, ви- комлювати двери, колькохъ жидовъ потовкли — и кто знає на чѣмъ було-бѣ скончилося, коли- бѣ не жандарми, що вчасно и енергично висту- пили противъ погромицївъ. Колькохъ менше ви- новнихъ арештовано, але заразъ таки выпущено; головний виновники спаслися. — Въ Рицьовѣ взви- ся на Великденъ бити жидовъ самъ одинъ под- пілний воякъ інфантеріїстъ Лись. Колькохъ жи- довъ побивъ багнетомъ, двохъ легко зринивъ. Мимо его поклику до камратівъ, щобъ пішли за его примѣромъ, бѣль оставъ "самъ у пола". Лиса арештовано, и якъ доносить Куртєр Rzeszowski, — засажено тымчасомъ до "штокгавзу".

— Змаганія до асоціацій мѣжъ руководниками у Львовѣ стоять що-разъ виднѣшиими. Якъ звѣ- стно, сего року завзялося вже доси три руко- дѣльничія спілки: дві кравецькія (спілка самостой- нихъ кравецькіхъ, і спілка роботниківъ-челадни- ківъ) і спілка столлярскихъ роботниківъ. Тепер завзялося зновъ дві спілки: шевока і пекарка, обѣ челадницькі. Откровеніемъ вже спілкамъ кра- вецькимъ і столлярской поводомъ доси дуже до- бре. Спілка самостойнихъ кравецькіхъ має задачу, видасти зъ рукъ жидовскихъ широку торговлю одягу, і спілка челадницькія мають побочъ сеї за- дачи ще і другу, а именно, о сколько зможи ви- зволюватись въ підъ взыскування "майстрівъ". Майстри, очевидно, мусятъ косити окомъ гля- дити на тіхъ множачай-ся спілки челадницьківъ.

— Безимінний "обыватель Буковини" помѣтивъ въ послідніймъ числѣ віденського "Parlamentärg" письмо, звертаюче увагу министрівъ вѣйни і оправъ внутрішніхъ та намітника Буковини на страшніхъ шахрайствахъ буковинскихъ жидовъ при рекрутакії. І такъ наводить фактъ, голов- омъ, якъ каже, въ цѣлому сторожинецькому по- вѣті, що богатий жидъ Юлій В., перонона, звѣ- отна вѣймъ властямъ, представивъ до бранка- вого 15-літнього сина, котрого комисія, очевидно, мусяла узнати нездобнимъ за-для слабоснійності. Въ загальномъ неуяровому веденіи метрикъ жи- ды викурчуються при бранкахъ при помочи вся- кихъ надъужать, а за нихъ мусить ити въ вой- скову службу молодїжъ христіанська.

— Зъ обертина доносить до "Gaz. Nag.", що тамъ для 10 с. м. въ ночі упокоився селянинъ Павло Дмитрукъ переходачи "карколомпо" кладкою черезъ потокъ Черхаву. Урядъ громад- скій побирає рѣною тисячу колькасогъ зр. "ко- пыткового", а зовсімъ не дбає о тѣ, щобъ бодай якъ безпечнѣ для людского житя містки поста- вити... А де-жъ надзбръ якій? Шукай вѣтра въ полі!

— Пропала безъ вѣсти ще въ осені минувшого ро- ку 12-їтна дѣвчинка Павлина Желеховська, си- нійка круглоголова блондинка, мешкавша у ц.-ї Бой- левськимъ въ Тернополі. Мати пропавшої дѣвчинки, перебоївши сей тажкій ударъ колькимъ-сечнимъ медугомъ, просить кожного, кто-бы случайно зінавъ що о єї дитинѣ, щобъ подавъ звѣстку до часописей.

— Добрий вѣсти. Маршалокъ дръ Зубкевичъ поверне до Львова 15 л. мая; въ Італії здоровье єго значно поправилось. — Гр. Альфредъ Потоц- кій прозвѣши свята въ Парижі, побѣхавъ до Лон- дону, щобъ отвѣдати тамъ давніхъ своихъ дру- говъ і знакомихъ.

Вѣсти Аепархіальни.

Зъ Аепархії Львовской.

На конкурс розписаний парохій: 1) Бучачъ и 2) Сасово, дек. олеського, съ речинцемъ до 7 л. червня 1884.

Душпастирскій посады получили ѿ. 1) Лу- ки Шустъ завѣдательство въ Бучачі; 2) Корн. Дудкевичъ систематизовано сотрудництво въ Під- гаїцяхъ; 3) Стеф. Лесюкъ сотрудництво въ Ми- колаївѣ; 4) Теофіл Сенецикій завѣдательство ех сагітто въ пар. Монастиришахъ (дек. урядови бучацкому порученій надзбръ); 5) Петро Кор- чинський завѣдательство ех сагітто въ пар. Са- совъ при помочи прив. сотр. Виктора Бзерского, новопоставленого пресвитера (дек. урядови олесь- кому порученій надзбръ); 6) Теодоръ Цегель- скій, новопостав. пресвитеръ, сотрудникство въ Струсовѣ, дек. теребовельского.

Президія ц. к. намітництва годиться на кан. інституцію ѿ. И. Могильницкого на Сороки, дек. городенського.

Именованій о. Савинъ Григоровичъ, парохъ Садагури, членомъ городской ради школы въ Чернівцяхъ.

Пожалу получили ѿ. Александъ Кнігніц- кій пар. зъ Заліщакъ, Ив. Коцюба пар. зъ Го- родка, Ив. Залузкій пар. Бураковки, Францъ Скульський пар. зъ Садокъ и Симеонъ Ткачунікъ пар. зъ Болшево.

О. Захарій Піддялашевскій, архікатедральний проповѣдникъ въ Переяславі, получивъ рѣшеніе ѿ митроп. Константина, що, єсли одержить от-пустку зъ епархії Переяславської, буде принятый до ѿ. Львовской.

Священикъ холмской епархіи ѿ. Мих. Лапинський одержавъ сотрудництво въ Богородчанахъ.

Деканомъ богородчанськимъ іменованій о. Кирилъ Пачовскій зъ Богородчанъ (по увѣльненю і емігрованою о. Мих. Галиковскому), а мѣсто- деканомъ богородчанськимъ іменованій о. Левъ Витошинський зъ Глубокого.

ПОСМЕРТНІЙ ВѢСТИ.

Ф. Николай Филиповскій, приходникъ въ Наста- щинѣ, деканата рогатинського, упокоївся для 9 л. цвітня о. р. въ 59 роцѣ житя, а въ 29 роцѣ священства. Покойный бувъ ширымъ сыномъ священства. Руси и примѣрнимъ душпастиремъ, а смерть его вызвала великий жаль у всіхъ, що знали покой- никъ. Вѣчна ему память!

НАУКА, ШИТКА И ЛІТЕРАТУРА.

— Нову историчну драму підъ заг. "Сватополкъ Окяній" написавъ п. Корніло Устіловичъ. Драма ся буде представлена першій разъ здається ажъ въ осені підъ часъ побуту руско-народного театру у Львовѣ.

— Общество им. Мих. Качинского выдало сими дніми книжочку, въ котрій мѣстяться дві повістки о. Ив. Наумовича п. заг. "Громадокъ кумъ" і "Іванъ Гриньковъ". (Сторінъ 48, цѣна 10 кр.)

Подяка.

Тяжкій допустъ Божій навѣстивъ бувъ ро- дину нашу. Мати наша Розалія зъ Баллабановъ Пирошкова, 70-їтна женщина, занедужала дуже тяжко на велику душність въ грудехъ і на за- гальнє ослаблену тѣла. Дуже слаба надія була на удержанье єї при житю, но запрошений до лѣкарської нарады дръ А. Жуковскій своєю радою, опертою на основній наукѣ лѣкарської піддвигнувъ єї зъ смертельной постелі, а нынѣ ся найдорожша особа родини нашої тѣшитъ повнимъ здоров'емъ на радость дѣтей і внуківъ. Житю сеї дорогої особи завдячує родина Вл. А. Жу- ковскому, лікарю вѣлької року въ Коломыї. Проте складаємо сему мужови прилюдно нашу найсер- дечнішу подяку і желаемо ему, щобъ его дов- голіття праца наукова увічналась правдивимъ успіхомъ, щобъ якъ нашої родинѣ такъ і многимъ другимъ землякамъ приносинъ помочь спа- сенню лѣкарську а тымъ самимъ мавъ вдоволене, що не надармо по уваженю студій яко асистентъ при найзnamенитшихъ мужахъ въ столиці нашої держави соптію працювавъ.

Въ Коломыї днія 16 цвітня 1884. Теофіль Грушевичъ, ц. к. проф. гамн., зять; Людмила зъ Пирошкова Грушевичева, донька; Іосифъ Гладышъ, зять; Кароліна зъ Пирошкова Гладишова, донька; Альфредъ Клігель, синъ; Ярославъ, Софія, Марія, внуки реконвалесцентки.

Подяка.

Тронутый великомъ жалемъ по утратѣ моєї найдорожшої жени Марії зъ Кучинськихъ, которую Всешишній днія 6 цвітня по довгой а тажкій недузѣ покликавъ до себе, складаю подяку Вл. оо. крыл. Дзеровицеви зъ Рогатина, Медведському зъ Вербіловець. Рудницкому зъ Червча, Муликови зъ Потока і Яросевичеви зъ Пукова, Воч. оо. лат. обр. дек. Борчовскому і сотр. Долекови, що зволили ласкаво прибути і звеличити похоронний обрядъ. Особливо дякую Вл. оо. Медведському зъ Вербіловець за вселаскавѣйшій ви- ходъ съ братствомъ і хоругвами въ Вербілов- цяхъ на вістрічу підъ часъ перенесення покойної зъ Рогатина до Лучинець, за отправлене пана- хиды і випроваджене мощей за село. Не менше складаю горячу подяку Воч. оо. Гургуль зъ Пу- тятинець за красорічне надгробне слово; даль- ше братству обого пола зъ Лучинець і дванад- цяти мохудцамъ, що на коняхъ ажъ підъ Рогати- ну і съ свѣчами прибули для супроводу мощей на мѣсце вѣчного спочинку, і вѣмъ, що прибули отдали покойної послѣдній прислугу. На послѣ- докъ складаю велике спаси-Богъ пані Кравиц- кій за прислугу, яку здѣлала бл. п. Марія, по- даючи заразомъ братству і потіху въ часъ най- більшої печали і горя матери, підъ часъ що- денного колько-годинного посѣщення єї въ домѣ печальної.

Викторъ Шарансевичъ, мужъ; Николай Кучинський, отець; Анна Кучинська, мати; Іосифъ зъ Ку- чинськихъ Дурбакова, сестра покойної.

Аптека РУКЕРА во Львовѣ

1009 (30—?) поручавъ препарали зъ гуми і вироби кавчукові для потреби хірургичнихъ і іншихъ подбійнихъ.

БАЗАРЪ

Маркевича

Перший складъ виробівъ краєвихъ во Львовѣ, пл. Маріїцькій, ч. 10 поручавъ

Полотна бѣлі на простириала і сорочки домашніхъ виробу зъ Корчаків зъ Дубовція, въ штукахъ по 34 метри = 58 полот- ліктвъ по зр. 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 22 зр., а наявоти по 24, 26, 28 і 32 зр. штука. (4—5)

Полотна на сорочки на спосіб прядіць апетованій, по 19 зр., 22 зр., 23 зр., 25 зр., 28 зр.

Обруси і сервети М. Панкевича зъ Руди гарні і дуже тані.

Полотна господарські підъ бѣлі і шарі сырі по 7 зр., 7 зр. 50 кр., 9 зр., 10 зр., 10 до 13 зр. штука.

Зегельтухи, дрелихи, оксфорди андріховські.

Рускій матерій вовняній зъ Жабя, Косова і Гусятина, біло-вѣдний на елегантцій портєрій або на покриве мебельвъ і т. п.

Найбільшій складъ нотъ до граня і до співу

на продажъ і до пожичання.

НАЙСВѢЖІЙШІЙ НОВОСТИ

въ Читальні

ГУБРИНОВИЧА і ШМИЦІДА

1004 8—24 подъ зарядомъ

К. ВІЛЬДА

во Львовѣ,

улиця Академична ч. 3.

Магазинъ товарівъ блакитнихъ і полотень

СТАХЕВИЧА II АБРЫСОВСКОГО

(В. ТОВАРНИЦЬКОГО НАСЛІДНИКОВЪ)

1037(6-15) у Львовѣ, Ринокъ ч. 32

получивъ вже і поручавъ

на сезонъ весняний матерій вовняній і шов- ковій въ всякихъ можливихъ виробахъ

по цінѣ якъ найприступнійшої.

Проби висылаюмо на жаданье franco.

5 килевъ БОЧОВКИ ВИДЕ

поручавъ

К. Ф. ПОПОВІ

927 (25—52) ВЪ ТЕРНОПОЛИ

1 бочовка Гегелійского столового . 3

1 " Гегелійского столового ду- шої якості 2 зр. 30 кр. 2

1 " Гелел. стол. ароматичного 2

1 " Самородного витравного . 4